

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΨΥΧΗ

I. Quartetto.

A'.

ΑΝΑΜΕΣΑ στά ξανθά στάχυα, ποῦ ὁ ἥλιος τὰ χρυσώνει καὶ ἡ αὐρα τὰ λυγίζει, στοὺς ἀπεράντους κάμπους ποῦ παραστέκουν στοργικὲς ἢ ἀργυρόφυλλες ἐληγές, ἀνάμεσα στοὺς ἀγροὺς ποῦ στά πράσινα στήθη των περιελίσσονται φλύαρα τὰ ρυάκια καὶ χαμοπετοῦν οἱ σπῖνοι χωρωποί, ποῦ ἡ πεταλοῦδες ἐρωτοτροποῦν μὲ τ' ἀγριολούλουδα καὶ ἡ ἀνεμώνες σὰν ματωμένες ταινίες ἀπλώνονται στὴν πλημμύρα τῶν ἀκτίνων, ἀνάμεσα στά καμαρωτὰ στάχυα, ἡ παιδίσκη μὲ ξέπλεκα τὰ μαλλιά, γεμάτη ὄνειρα κ' ἐλπίδες, διαβαίνει.

Εἶνε ἡ ψυχὴ τῆς Παρθενίας — Συλφίς τῶν περασμένων καιρῶν — ἡ πνοὴ τῆς Χαράς.

B'.

Εἰς τὴν δροσόλουστον ἀκρογιαλιάν, ὅπου ἀφίνει ἐπάνω εἰς τὰ στίλβοντα πετράδια τρελοὺς ἀφροὺς τὸ κύμα ποῦ ἔρχεται ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς γαλανῆς θαλάσσης, ὅπου ἡ ἄλμη ἐνδυναμώνει τοὺς πόθους καὶ τὸ βλέμμα βυθίζεται εἰς ρεμβασμοὺς μέσα στὴν κυανόλευκον σινδόνην ποῦ λαμποκοπᾷ στά φιλήματα τοῦ ἡλίου, στέκει ἡ κόρη — Ἡδῆς ἄνθος. Ἡ θάλασσα στά ὑγρά, τὰ ἡρέμα ἀναπαλλόμενα στήθη τῆς, νανουρίζει γλυκὰ τοὺς ἀνησύχους πόθους τῆς κόρης ποῦ ἄρχισε νὰ νοιώθῃ.

Εἶνε ἡ ψυχὴ τῆς Ἀγάπης — Νηρηΐς τῶν μυθικῶν χρόνων — ὁ παλμὸς τοῦ Ὀνείρου.

Γ'.

Ἐπάνω στά βουνά, μὲ τῆς υπερήφανες κυριαρχικὲς κορυφές των, ποῦ ἔχουν ἀνοικτὴν τὴν ἀγκάλην πρὸς τὰ ἄστρα, εἰς τὰ βουνά, τοὺς γείτονας τοῦ οὐρανοῦ, ὅπου ἀνεβαίνει ὁ ἀνασασμὸς τῆς γῆς ὡς ἡχῶ θλιμμένου τραγουδιοῦ, στά βουνά μὲ τοὺς ἀγρίους σχοίνους καὶ τὰ ἀγκάθια τὰ προπετῆ, ἐκεῖ ὅπου ὁ ἀέρας πεῖθ' ἀραιὸς καὶ πεῖθ' ἀγνὸς εἶνε, ὅπου τὸ βλέμμα ἀέτειον ἀτενίζει γύρω καὶ τὰ ὄρνεα κάμνουν μεγάλους γύρους εἰς τὸν αἰθέρα τὸν πλατύν, ὅπου ἐλεύθερον τὸ

πνεῦμα εἶνε καὶ τὸ μεστωμένον σῶμα ἀδέσμευτον, ἀναρριχᾶται ἢ γυνή τῶν ὀρίμων ἐτῶν, ἢ γεμάτη ὀρμάς, ποῦ τὸ σῶμα τῆς ἐγγιζοῦν αἱ πρωτόγονοι ἀπολαύσεις.

Εἶνε ἡ ψυχὴ τῆς Ἑδονῆς — Ἀμαρυλλίς τῶν ἀρχαίων παραδόσεων — ἡ ὀρμὴ τῆς Ἐπιθυμίας.

Δ'.

Μέσα στὰ βαθύσκια δάση, τὰ πυκνόφυλλα πλατάνια καὶ τῆς ὑψίκορμες λεῦκες, στὰ γέρικα πεῦκα ποῦ ἡ κάμπιες ἀναδεύονται καὶ ἀφίνου ἀκούραστα τοὺς μονοτόνους κρωγμούς των τὰ ἔντομα, στὴν αἰωνία σκιά, στὴν σιγὴ ποῦ νοσταλγεῖ τὰς πτέρυγας τοῦ θανάτου, στὰ δάση τὰ πυκνά, τὰ ἀπρόσιτα, γέρνει ἐπάνω στὰ χλωμά φύλλα τὸ κουρασμένο κορμὶ ἢ Ἑπερῆλιξ μὲ τὴν λευκὴν κόμην, ποῦ τὰ μάγουλά τῆς ἢ κούρασις ἔχει πτυχώση καὶ τὰ βλέφαρά τῆς κλείνουν ἀπρηδησμένα εἰς ἓνα πόνον ποῦ παραλύει τὰς αἰσθήσεις. Κυττάζει διαρκῶς κάτω στὸ χῶμα, καὶ περνᾷ ἀνάμεσα στὰ δάση ὡς φάντασμα.

Εἶνε ἡ ψυχὴ τῆς Θλίψεως — Δρυὰς τῶν θρύλων — ὁ στεναγμὸς τῆς Ἀναμνήσεως.

II. Finale.

Σκορπίζονται τὰ ἀθῶα Χαμόγελα τῆς Αὐγῆς. Ἀρρωσταίνουν οἱ ὄνειρώδεις Πόθοι τοῦ Μεσημεριοῦ. Πεθαίνουν αἱ σφριγηλαὶ Ἐπιθυμίαι τοῦ Δειλινοῦ. Καὶ τελειώνουν ὅλα μέσα στὰ σκοτεινὰ βάθη τοῦ δάσους, στοὺς κορμούς τοὺς κούφιους — σκελετώδη χέρια ποῦ κρατοῦν ἀνοιγμένα τὰ ἄγρια Μεσάνυχτα.

Κηφισιά, 27 Ἰουνίου 1909.

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

ΜΗ ἀντιλέγῃς ποσῶς· μὴ συζητῆς ποτὲ μὲ θέρημην· μὴ ἐπιμένῃς νὰ ὑποστηρίξῃς τὰς ιδέας σου· ὑποχώρει πάντοτε, καὶ ὅταν ἀκόμη ἔχῃς δίκαιον . . . Θὰ εἶσαι ἄγγελος.

*

Πρέπει νὰ συλλέγῃς τὴν σοφίαν ὡς ἡ μέλισσα τὸν χυμὸν τῶν ἀνθέων· ὅταν παρέλθῃ ἡ ἐποχὴ των, τὸ μέλι σου θὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ.

*

Ἐχε ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ καρδιά τῆς γυναικὸς εἶνε βιβλίον, τὸ ὁποῖον δυσκόλως ἤμπορεῖς νὰ ἀναγνώσῃς.